

Ailar Väärtmaa: Kõik on väga lihtne

Ailar Väärtmaa on mees, kelle elu iseloomustab A. H. Tammsaare tsitaat „Tee tööd ja näe vaeva, siis tuleb ka armastus“.

Kohtusin Tallinna 32. Keskkooli 41. lennu vilistlase Ailar Väärtmaaga ühel sombusel veebruarikuu pärastlõunal, mil iga teine inimene juurdles välja minnes selle üle, kas panna jalga talvesaapad või hoopiski vettpidavad kummikud. Rattafanaatikust Ailar pole aga selline – oluline oli vaid, et tema ratas jõuaks kauni ja puhtana sihtpunkti.

Ailari enda soovitusel saime kokku sadama läheduses asuvas klaasist uhkes Admirali Majas, kus asub tema ühe töökoha kontor. Pange tähele, töökohti on Ailaril mitu. Olime juba varasemaltki tuttavad ja veidike suhelnud, kuid niimoodi üle pika aja jälle kohtuda tundus tohutult võõras. Ailar aga ei lasknud end millestki häirida – mind võeti vastu sooja kallistuse ning suure naeratusega.

“Kui tahad midagi saavutada, siis pead tööd tegema. Ei saa loota selle peale, et koolis on head hinded ja kõik tuleb sõrmenipsu peale, aga üldiselt on see ju lihtne,” arutleb Ailar.

Admirali Majas asub sotsiaalmeedia turundusega tegeleva firma 7Blaze kontor. Ailar alustas seal hiljuti projektijuhina. Gümnaasiumi ajal ei oleks ta end seal kunagi ette kujutanud, kuid tema sõnul peab ju alati unistama ning kindlat eitust on raske anda.

Ettevõttesse sattus Ailar tänu oma heale suhtlusoskusele ning suurele tutvusringkonnale. Kahte viimast peab ta elus üldiselt väga olulisteks, kuid oma osa mängivad ka õnn ja vedamine. „Mul polnud veel kunagi täiskohaga tööd olnud. Elasin mingis mõttes nagu hipi, aga ühel hetkel sain aru, et tuleb ikka päris tööd ka teha. Üks sõber, kes siin enne töötas, kolis Singapuri, ja nii ma ta koha endale saingi,“ arutleb Ailar selle üle, kuidas tema elu ühest punktist teiseni kulges.

Kuna 7Blaze'i jõudmine tuli tema jaoks piisavalt ootamatult, siis ei oska ta öelda, kas seob sellega ka oma tulevikku, kuid kindel plaan on turundusmaastikul püsida. Õppinud ta seda kunagi otseselt pole ning turundusalasesse õppesse Eestis ta ei usu, kuid boonusena näeb ta praegusel töökohal erinevaid ettevõtteid ning seda, kuidas need täpsemalt toimivad. „Ma olen nii noor, et ma ei pane endale mingeid piire, kuhu ja mida edasi. Sul peavad olema mõtted, aga pead ikkagi vooluga ka kaasa minema.“

Suur kirg – rattad

Juba 13-aastaselt nakatus Ailar rattapisikuga, mis temast tänaseni kuhugi kadunud pole. Nagu ka 7Blaze'is, tegutseb ta ka firmas Velonia Bicycles turundusega. Kõige suuremat rolli mängivad tema

elus Viks rattamudelid, mis muuseas on tunnistanud BBC poolt kümne maailma ilusaima ratta hulka. Esimest korda puutus Ailar Viks ratastega kokku, kui ta tuli firmasse praktikale.

Tema töökus ja sihikindlus jäid silma ning sealt edasi muutuski praktika tema jaoks loomulikke teid pidi tööks. Praeguseks on Ailar Velonia Bicyclesiga seotud juba poolteist aastat.

“Kool annab täpselt nii palju, nagu sa ise tahad sealt saada, väga lihtne,” leiab Ailar.

Ailar Väärtmaa usub, et kool on tema eduloos parajalt suurt rolli mänginud. Kooli tähtsaimaks küljeks peab ta suhtlust, sest just seal kohtub erinevate inimestega ning saab hulgaliselt tutvusi. Tallinna 32. Keskkool on tema arvates väga hea kool ja seepärast kuulub Ailar ka vilistlaskogusse ning võtab seal aktiivselt sõna. Üheskoos jälgitakse kooli käekäiku ning otsitakse probleemidele lahendusi, kuigi peamiselt tulenevad need Ailari sõnul haridussüsteemist, mitte koolist.

Eeskujulik õpilane pole Ailar kunagi olnud. Pigem ikka see „kaak“, kes käiski koolis peamiselt seetõttu, et sõpradega nalja teha. Teravmeelsust ning huumorit on temas lausa nii palju, et tagasi vaadates on huvitav mõelda, kuidas õpetajad Ailarit üldse välja kannatasid. Õpetajate kohapealt tunnustabki ta, et läbisaamine oli meesõpetajatega alati parem kui naistega. Kuna Ailar õppis Tallinna 32. Keskkoolis majandussuunas, siis oli tal meelde jääv kokkupuude majandusõpetaja Olev Pihlakaga, keda peab ka oma lemmikõpetajaks.

Lisaks lollustele leidis Ailar Väärtmaa aega tegeleda ka õpilasfirmaga, millega esmakordselt Tallinna 32. Keskkooli õpilasfirmade seas konkursi finaali pääseti. Nii kaugele jõuti Ailari arvates tänu kindlatele eesmärkidele ja töökusele. Juba gümnasistina sai mees aru, et kõike on võimalik saavutada, kui vaid tahtmist on. Ning selleks peab alati huvi olema.

“Sain koolist nii palju, et tahan sinna midagi tagasi ka anda,” sõnab Ailar.

Kõige suuremaks võiduks, mis kaheteistkümne aasta jooksul koolis saavutati, peab Ailar sõprust. Endised klassikaaslased mängivad tema elus praeguseni suurt rolli, kes suuremal, kes vähemal määral. Ailar on veendunud, et mõned inimesed klassist jäävad teda lausa kogu eluks saatma.

Ülejäänud endise 12.b klassiga üritatakse ka keskmiselt kord kuus trehvata. Juba kooli ajal oli tegu väga kokkuhoidva klassiga ning see energia pole kuhugi kadunud. Ailar usub, et igaühes neist on midagi omapärast, mis neid elus veel kaugele viia võib.

Iida-Mai Einmaa, 12D